

- 2—3 Orgelföredrag (varvid framföres 3:dje delen av Bachs »Clavierübung».)
 3—4 Rundvandring genom staden under sakkunnig ledning.
 6—7.15 Hymnkonsert av olika stiftskörer.
 8 Gemensam tesupé för kvarvarande dirigenter och sångare.

M Å N D A G:

Föredrag och förhandlingar. Event. besök i Strömsholm för beseende av den gamla 1700-tals orgeln i slottskapellet, vilken helt nyligen restaurerats. Eventuellt en orgelkonsert med klassiskt program.

För åstadkommande av största möjliga homogenitet ifråga om konsertprogrammen, vilket bör intressera varje kyrkomusiker, vore det synnerligen önskvärt, att endast kompositörer från ovannämnda betydelsefulla tidsskeden (såsom Palestrina, Praetorius, Schütz, Buxtehude, Bach, Händel) representerades vid Västeråshögtiden.

Recensioner.

Årsböcker.

Svenska Kyrkans Årsbok, 1936. 16:e årgången. 344 sid. Sv. Kyrkans Diakonistyrelsens förlag.

Denna ytterst vederhäftiga och värdefulla publikation bjuder i år likasom tidigare, förträffliga översikter över fjolårets händelser på kyrkans skilda fält inom och utom vårt land. De bästa krafter stå till årsbokens förfogande. Dess tillförlitlighet ifråga om de meddelade uppgifterna gör den till en oumbärlig hjälpkälla. Dess värre måste man emellertid konstatera att Årsboken i år begått manamån gent emot kyrkosångsrörelsens organisationer, i det att den tidigare upptagna översikten över dem utslutits. Utrymmesskäl kunna knappast anföras som försvar: Det gällde blott en sida. Och när så mycken plats beretts åt de frikyrkliga sammanslutningarna borde ej den sång som ställer sig i kyrkans tjänst behöva saknas. — Just i en uppslagsbok böra sådana uppgifter finnas. A. A.

Kyrkans år 1936. Uppsatser om kyrkan. Utgiven av Gunnar Rosendal. Förlaget Pro Ecclesia, Osby. Pris 1:50.

På det nystartade förlaget Pro Ecclesia har Rosendal startat en ny kyrkans årsbok. Den vill icke konkurrera med den mera officiella från Diakonistyrelsen. Hans årsbok tar helt sikte på den inre sidan av kyrkans liv. Den inledes av en kalender för högtider och söndagar under år 1936 och meddelar för varje helgdag dess ämne — enligt evangelieboken — den liturgiska färgen samt för högmässan introitus- och gradualpsalm. Så långt anmeldaren funnit följer han därvid den psalmvalslista av G. T. Lundblad, vars andra upplaga utgivits av K. Peters. Till denna kyrkokalender fogas korta uppsatser av olika pennor och behandlande Kyrkan. De olika författarna äga dock en väsentligen gemensam grundsyn på kyrkan. I dessa korta, värdefulla uppsatser

belysas även sådana ämnen som högmässan, Kyrkans skrud och prydnad, vilka ligga denna tidskrifts läsare särskilt nära. Här — liksom i övrigt tagges på ett föredömligt sätt hänsyn till svensk tradition ifråga om gudstjänstlivet.

Till ett kommande år förbereder utg. en »fullständig kyrkokalender». Den är välkommen. Det vore av värde om den omfattade anvisningar för den dagliga andakten: Kyrkans år är ej blott söndagar och högtidsdagar. Det Heliga årets alla dagar skola helgas av Guds ord och bön. Det torde också vara att förvänta att utg. anknyter sin kalender till kyrkoåret, som börjar med advent och icke med nyår.

Kyrkokalendern bör finna väg även till många kyrkokörers ledare och medlemmar.

A. A.

Svensk Tidskrift för Musikforskning 1935.

Denna tidskrifts läsare böra göras uppmärksamma på docent C.-A. Mobergs uppsats: »Antik och medeltid i kyrkomusiken», som ger en välkommen översikt över den nyare musikforskningens resultat och rön bl. a. i fråga om den gregorianska sången. I avseende på denna fortgår forskningen alltjämt med sådan iver att varje hjälp till vägledning inom dess ramar hälsas med tacksamhet. — Recensionsavdelningen är rikhaltig och av intresse.

A. A.

Dansk Kirkeliv medens tiderne skifter. Redigerat af Johs. Nordentoft. Advent 1935. 164 sid. G. E. C. Gads förlag, Köpenhamn.

Denna årsbok för den danska kyrkan har helt annan karaktär än den svenska. Den innehåller aktuella uppsatser från kyrkans skilda verksam-

hetsgrenar. Den längsta uppsatsen avhandlar — för övrigt ingående och kritiskt värdesättande — den under året i Danmark instormande Oxfordgrupp-rörelsen.

För denna tidskrifts läsare är i all synnerhet den uppsats av intresse, som har till författare organisten, Dr. phil. Knud Jeppesen. Den behandlar: Vor kirkesang og Nutiden. På ett synnerligen sakligt sätt behandlas här den stora aktuella striden som står i Danmark om kyrkosången, och som har sitt upphov i *Thomas Laubs* († 1927) strävan att giva åt menighetssången melodier av kyrklig prägel, varvid den äldre protestantiska psalmsången stod som norm. Laubs intentioner fullföljas av *Dansk Kirkesang*, grundad 1922. En motorganisation »*Menighedssangen*» har grundats, som består av vänner av »den romantiska psalmsången», med dess traditioner från Weyse, Hartmann och Gade. — Den uppgörelse som Jeppesen här skildrar är av största intresse också för vårt vidkommande i all synnerhet till klargörande av vilka krav man har rätt att ställa på en psalmmelodi. Författaren som icke önskar en upprivande strid om menighetssången ger de båda lägren det tvivelsutan för kyrkan och menigheten allra bästa rådet att tillsvidare lägga huvudvikten på de »neutrala» (eller hellre »klassiska») melodier, som alla kunna godtaga och som sjungas med lika stor glädje av musikaliska människor och av folk med mindre utvecklade musiksans. Rådet kan gott givas i ett aktuellt spörsmål också i vår Kyrka.

A. A.

Jahrbuch für Liturgiewissenschaft in Verbindung mit A. Baumstark und A. L. Mayer herausgegeben von Odo Casel, O.

S. B. Zwölfter Band 1932. Münster in Westfalen 1934.

Denna mönstergilla publikation inledes som vanligt med en samling uppsatser, de flesta dock av mycket speciell natur. Mera allmänt intresse torde dock ett par kunna påräkna, nämligen Peter Browes högst intressanta *Zum Kommunionempfang des Mittelalters* och Hans Weigerts *Das Sacrab in der christlichen Baukunst*. — Huvuddelen utgöres av årets (1932) *Literaturbericht*, liksom alltid förut förstklassigt redigerad. Det är ett utomordentligt arbete som ligger bakom dessa bortåt 300 stora sidor korta bokanmälningar. Det enda beklagliga med boken är dess pris. *K. P.*

Gregorianik.

Gregor M. Sunol: Gregorianischer Choral. Ins deutsche übertragen von Franz Kosch. Tournai 1932.

Det spanska originalet utkom första gången 1905. Efter att redan 1911 hava utgivits på tyska föreligger arbetet nu i ny tysk översättning. I tvenne avdelningar, »kurser», meddelas här det viktigaste av läran om den gregorianska sången. Framställningen bygger på Solesmes-benediktinernas grund och återger i allt deras uppfattning av problemen. Den första »kursen» lämnar i 23 lektioner de nödvändigaste allmänna förkunskaperna och leder därefter framställningen fram till och med psalmodien. Den andra kursens första kapitel behandlar tonartsläran, kapitlen 2—5 frågan om koralrytmen (kap. 2: grundbegrepp, kap. 3: ordens och nemernas rytm, kap. 4: de rytmiska stödjepunkterna, kap. 5: satsrytmen) varefter kap. 6 ger vinkar rörande koralens praktiska utförande. Ett sjunde kapitel med praktiska exempel bildar ett slags bihang till denna

del. Tredje kursen upptages huvudsakligen av redogörelse för de stycken som prästen intonerar samt för de s. k. toni communes, vartill slutar sig en verklig kortfattad framställning av den greg. sångens historia (2 1/2 sida!).

Boken är närmast avsedd för prästkandidaterna. Detta förklarar åtskilligt rörande urvalet av det medtagna materialet. En läsare som icke studerar boken ur denna speciella synpunkt måste sakna åtskilligt. Det är nämligen ett ytterst begränsat antal av den gregorianska sångens många former som här möter honom. Det för en svensk läsare värdefullaste partiet av boken torde vara framställningen av koralrytmen. Denna svåra fråga får han här relativt utförligt behandlad från Solesmes' ståndpunkt med alla dess egendomligheter, dess förtjänster och brister.

Knut Peters.

Jens Peter Larsen: Messetoner efter gammel kirkelig Tradition. Udgivet af Samfundet Dansk Kirkesang. 1935. 56 sid.

I ett avseende har den danska kyrkan visat sig vara mera konservativ än vår egen. Den från medeltiden nedärvda sedvänjan, att prästen reciterar de heliga texterna och bönerna har ju totalt dött ut hos oss under 1800-talet. Ett försök att återupptaga recitationen av collectan gjordes 1920, då den sittande evangeliebokskommittén utgav »Den svenska epistelmässan lämpad till kollektbönerna», som emellertid icke vunnit officiellt gillande, även om den någonstädes kommit i bruk.

I Danmark har sedvänjan att recitera böner och texter ej dött ut, även om den blivit mindre allmän. Som orsak härtill anger Jens Peter Larsen i förordet till sin skrift att

prästerna allt mindre känt sig tillfredsställda med den nedärvda mässmelodien, som efter sin första utgivare — Hæffners samtida — kallas Wibergs mässa. Dess första upplaga är daterad 1832.

Som lärare i Köpenhamn i liturgisk sång för blivande präster har Jens Peter Larsen haft anledning att upptaga spörsmålet till grundlig undersökning. Resultatet av hans mödor föreligger i en skrift som är beaktansvärd även på denna sidan om Öresund för var och en som vill lära känna den gamla konsten att recitera på gammalkyrkligt manér.

I sitt förord ger förf. en lärorik och god översikt över medeltidens lektions- och orationstoner. Han följer deras utveckling; redogör för Luthers avvisande hållning och för dennes nyskapade system för recitation, vilket dock i Danmark — liksom i Sverige — icke vann någon ingång. De gamla mässetonerna gingo orörda in i den danska reformerade gudstjänsten. Enligt Wormordsens Haandbog (1539) skola episteln och evangeliet läsas »med sædvanlige Noder». Men redan i Hans Thomissøns Salmebog (1569) visa notexemplen spår av tidens tendenser i fråga om förändringar av mässtonerna. (I detta stycke synes den samtida svenska traditionen varit motståndskraftigare mot nymodiga influenser att döma av vittnesbörden ännu från 1600-talets slut, såsom i Rappehandskriften.)

Mellan 1634 och 1832 har — enligt Larsen — intet danskt tryck funnits av dessa mässtoner. Traditionen har alltså fortplantat sig muntligt. Under tiden måste den då givetvis ha undergått åtskilliga förändringar.

J. P. Larsen har nu framlagt lektions- och orationstoner för den danska kyrkans gudstjänster. Han återgår därvid till medeltida praxis, men

tar hänsyn till förhållanden som beaktas av det danska språkets särart. Han upptar den subsemitonala recitationen i modifierad gestalt, och meddelar dels böjningsschema för collectans, epistelns och evangeliets recitation, och dels exempel på huru dessa skola omsättas i praktiken och dels exempel på oregelmässigheter i böner och texter som tarva särskild hänsyn. I synnerhet de senare ge fullt belägg för den omsorg som Larsen ägnat åt sitt arbete.

För den som är intresserad att lära känna denna art av recitation är hans skrift en guldgruva.

Ett citat ur avdelningen om det praktiska utförande må tillåtas: »Maalet er jo ikke Stemmeudfoldelse, men Klarhed og Tydelighed. Det gælder om at lade Recitationen ligge roligt og fast paa Taletonen og bestræbe sig paa god Artikulation. — Jo bedre man gennem rationel Stemmebehandling er i Stand til at beherske sine Stemmemidler, des mere tilfredsstillende kan man udføre denne Del af Gudstjenesten».

Hela skriften låter förstå att sångutbildningen av de blivande prästerna i Köpenhamn lagts i goda händer och att också vi har åtskilligt att lära av denne »Magister choralis».

A. Adell.

För orgel:

A. G. Joelsson och David Murgård: *Vid gudstjänsten. Orgelkoraler och koralförspel. Sv. Kyrkans Diakonistypelses bokförlag. Kr. 2:75.*

Det senaste tillskottet till våra svenska preludiesamlingar, och ett gott sådant, är ovanstående samling förspel avsedda för gudstjänsten av organisterna A. G. Joelsson, Uppsala, och D. Murgård, Bollnäs.

Joelssons bidrag vittna om en stadig utveckling i rätt riktning. Den ofrihet, som tidigare ej sällan vidlåde komponistens kontrapunktiska satsteknik, synes nu vara i det närmaste övervunnen. Stämföringen är nu i egentlig mening poly-fon; en större självständighet i de enskilda stämornas spel vittnar oförtydligt därom. Med denna konsekvent genomförda stil följer även att förspelens hållning blir än kärvare, mindre »stämningfull» men mera viljebetonad — just så, som den nutida uppfattningen om kyrkomusikalisk stil vill ha det. Av de i samlingen ingående förspelen kunde kanske framhållas dem till ps. 61, en välkljudande orgelkoral i bachsk »In dulci jubilo»-teknik, till n:o 497 m. fl.

Murgård är måhända mera spirituell, mera fantasirik, men stilen blir ibland något vek, vilket ej är till fromma för kompositionerna. M.:s förspel göra överhuvud ett mera ojämnt intryck: bland strängare saker, som t. ex. 21, 460, 565, påträffas sådana, som verka att vara av något »äldre årgång». Detta får dock ej skymma det obestridliga värde, som Murgårds kompositioner äga och får ej heller hindra, att denna nyaste preludiesamling får den vidsträckta användning, som den väl förtjänar och som man för vår gudstjänstliga preludiemusiks förkovran vill hoppas på.

Carl E. Rosenquist.

Kyrkokonst.

Gunnar Broman: *Våra domkyrkor i krönika och hävd. Diakonistyprelsens bokförlag Stockholm. Kr. 5:50.*

När en skildring av våra gamla katedraler gives en undertitel »i krönika och hävd» glädes man åt att äntligen få en framställning av hela

den historiska miljö, som omger dessa byggnadsverk, man väntar sig få se landets, bygdens och framför allt stiftens andliga och världsliga liv taga kroppslig gestalt i byggnadsverken. Detta är utan tvivel avsikten med föreliggande bok, och förf. har åtminstone till en del lyckats i sitt företag. Att det måste stanna vid ett försök beror icke på hans person, ty det han givit i denna bok måste betraktas som mycket aktningsvärt. Men den alltför snäva ramen och i någon mån stoffets urval ha lagt hinder i vägen. Bäst har han lyckats med Strängnäs', Västerås' och Växjö domkyrkor. Skildringarna av de större domerna äro däremot icke så klara och utarbetade, och man saknar flera väsentliga drag, vilka kunnat skänka liv åt personliga insatser och den bakgrund, som hembygdens historia utgör. Inledningarna till kyrkoberivningarna äro hållna i en angenämt kåserande ton, där värdet av många kulturhistoriska och geografiska upplysningar ofta kanske äro något mindre än deras journalistiska utformning.

Boken om Våra domkyrkor är dock mycket välkommen och måste — trots små anmärkningar — betraktas som en värdefull bok, omsorgsfullt utarbetad, väl skriven och vackert illustrerad.

Bengt Cnattingius.

Henrik Cornell: *Italiensk arkitektur. Wahlströms & Widstrand, Stockholm, 1935. Kr. 13:50.*

Från Wahlström & Widstrands förlag har en ny arkitekturens historia börjat utgivas, varav professor Henrik Cornells »Italiensk arkitektur» bildar första volymen. Avsikten är att i 3 å 4 fristående band ge en framställning av byggnadskonstens historia efter geografisk indelning. En sådan uppläggning av ämnet gör den i hög grad lämplig som studium för re-

senärer. Cornells »Italiensk arkitektur» börjar icke med de romerska byggnadsminnena som man kunde vänta utan med de fornkristna basilikerna. De ha fått ett kort inledningskapitel för sig. I fortsättningen skildras den föga originella utvecklingen under medeltiden, vilken utveckling står i märklig kontrast till den samtida karolingiska och romanska kyrkobyggnadskonsten norr om Alpena. Fornkyrkans ideal leva märkligt nog kvar ända till 1200-talet, möjligen med undantag för Lombardiet. Den lombardiska kyrkobyggnadskonstens betydelse har ofta överskattats, och man har även i nordiska monument velat spåra dess verkningar. I föreliggande arbete reduceras denna konst till sina rätta proportioner. Egenartad är gotikens framväxt i Italien. En viss om och blygsam plats får den genom tiggarmunkarnas byggnadsverksamhet, särskilt i Florens och Venedig. Men snart brytes gotiken genom Brunelleschis verksamhet, som betecknar den nya tiden, renässansen. Med honom kommer framför allt intresset för centralkyrkans planbildning och täckning med kupol över koret. Detta uppslag utarbetas vidare under 1400- o. 1500-talen. På ett storslaget sätt förverkligas idén av Michelangelo i Peterskyrkan. Från denna utgår sedan barockens kyrkoplaner — från Vignolas jesuitkyrka och Madernas S. Andrea della Valle till Borrominis C. Carlo i Rom och Guarinis S. Lorenzo i Turin. Tydligare kan man knappast följa kyrkobyggnadskonstens »sekularisering» än genom alla dessa olika utvecklingsstadier, som beteckna avsteget från klart betingad liturgisk artikulering till en rent estetisk lösning av rums- och ljusproblem utan hänsyn till kyrkorummets fordran på korplats m. m.

Cornells »Italiensk arkitektur» är

inte bara en gedigen resehandbok, den kan med fördel studeras av varje konstintresserad, särskilt den, som vill sätta sig in i den kyrkliga byggnadskonstens viktigaste epoker under nyare tid. Den äger kanske icke populärhandböckernas enkla lättfattlighet men den vinner i stället genom en klar översiktlighet och en trygg saktighet.

Bengt Cnattingius.

Till uppbyggelse:

Algot Anderberg: Välsignelsens kålk. En nattvardsbok. Svenska Kyrkans Diakonistyrelses bokförlag 262 sidor. Pappband 4 kr. Klbd 5 kr.

Det kan vara förenat med svårigheter, att i våra dagar samla människor kring Herrens Heliga Nattvard. Även om ej fåtaliga utan kanske understundom stora skaror besöka kyrkornas gudstjänster, är antalet nattvardsbesökare flerstädes ganska ringa för att nu ej tala om de ställen, där kanske sällan nattvarden kan firas av brist på kommunikanter. Det är givet, att detta beror på en nedgång i det religiösa livet. Forna tidens vanenattvardsgångar och plikt-skyldiga nattvardsbesök äro förvisso ej att önska tillbaka, men disproportionen mellan antalet gudstjänstbesökare och antalet nattvardsgäster i samma kyrka, visar dock, att här föreligger ett andligt missförhållande, som vi böra söka undanrödja. Måhända är nattvarden själv av många missförstådd. Måhända behöver prästen oftare, klarare, frimodigare och mer inträngande predika om nattvarden och peka på nattvarden som det kristna gudstjänstlivets höjdpunkt och lära människorna förstå, att nattvarens sakrament är ett naturligt, eftersträvansvärt och nödvändigt uttryck för det kristna livets äkthet

och innerlighet. Alla goda hjälpmedel i denna viktiga angelägenhet hälsas därför välkomna. »Välsignelsens kalk» har alla förutsättningar att kunna bli ett välsignat medel för en bättre förståelse och ett frimodigare tillägnande av nattvardens nådegåva. Boken innehåller dels nattvardsbetraktelser dels skriftetal. De förra söka från olika synpunkter beskriva nattvardens innebörd och härlighet, de senare äro, som skriftetal böra vara, själavårdande samtal. Allt som här säges klingar äkta och fullödigt, glädjen över nattvardens saliga hemlighet strålar ständigt fram och kommer förvisso att meddela sig vidare till dem som med uppmärksamhet taga del av den andliga erfarenhet, som här talar. En nödvändig bok för den som står tvekande och frågande inför Nattvarden, en givande bok för den som vill tränga längre in i Nattvardens hemlighet, en rik andaktsbok för var och en som vill bereda sig att på ett värdigt sätt fira detta heliga sakrament.

Emil Lundblad.

H. Fuglsang-Damgaard. Det enskilda skriftermålets förnyelse. Översättning från danskan. 56 sidor. Svenska Kyrkans Diakonistyrelsens bokförlag. Häftad. Pris 1 kr.

Henrik Hägglund: Själen och Gud. 66 sidor. Samma bokförlag. Häft. 1 kr.

Båda dessa små böcker äro tungt vägande inlägg i den andliga diskussion, som glädjande nog ständigt pågår med stor intensitet. Världen är i nöd, själarnas nöd är ej den minsta eller ofarligaste. Många bära på en inre nöd, som de själva ej förstå. Andra söka med större eller mindre framgång hjälp på skilda håll. Vad

är kyrkans ord i denna tid av oro och sökande?

Den från danskan översatta boken hävdar frimodigt, att kyrkan sitter inne med alldeles särskilda förutsättningar att kunna andligen hjälpa människorna i tidens nöd. Den moderna psykologien är värd allt erkännande för sitt gedigna och tålmodiga arbete, och tvivelsutan har den varit otaliga människor till hjälp genom sin »världsliga» själavård, men verkligt bestående hjälp kan först givas, när människan lär sig förstå, att hon står i förhållande till Gud, och att hennes sjelasår bör i grund och botten benämnas med det omoderna men fruktansvärt verkliga ordet synd. Att här hjälpa är den enda hjälp, som i längden duger: egentligen kan blott Gud vara sjelasörjare och målet för hans själavård är ett återställande av allt vad synden ödelagt. Här står nu församlingen, kyrkan som en förmedlare av Guds syndaförlåtande ord till människorna, ty Gud har i sin nåd överlämnat till människorna denna fullmakt att å hans vägnar förlåta och förhjälpa till befrielse av syndens alla olycksaliga följder. I detta sammanhang betonas, att den moderna psykologien med sina av världsmänniskor erkända resultat blott bekräftat, vad kyrkan under alla släktled lärt och begagnat sig av. Och därför, att kyrkan under vissa tider måhända på ett oklart och oriktigt sätt kungjort sin ståndpunkt i denna livsavgörande fråga, är det nu av så mycket större vikt, att det givas klart besked. Så omtalas biktens, det enskilda skriftermålets, det broderliga samtalets betydelse i »ljuset av luthersk teologi» alltifrån Luther själv, genom tiderna och fram till våra dagars »delgivning» i Oxfordgrupprörelsen. Slutsats: ingen kan gå ensam med sin tro, ingen kan ensam

genomkämpa sin kamp. »Varandras bistånd, tröst och hjälp vi hava här av nöden». Jak. 5:16 har sin parallell i Matt. 5:23 och bör efterlevas och praktiseras till det kristna livets förkovran. Dock, allt enskilt skriftermål bröder emellan bör, enligt författaren, i anslutning till Luther kompletteras av det ordnade enskilda skriftermålet som kyrklig institution. Och detta är förvisso den stora nödvändiga förutsättningen för kyrkans och därmed det religiösa livets förnyelse: att prästen åter blir och av människorna anses vara verklig själsörjare.

Doktor Hägglund kallar sin bok »Antydningar kring själavården». Antydningar kunna som bekant vara otydliga och föga intresseväckande, men de kunna också som här är fallet verka eggande och stimulera till egna reflexioner, i det att »antydningarna» blyxtlikt giva djupa inblickar och vida utblickar åt olika håll. Därför lämnar Hägglunds kortfattade bok med sina små avdelningar om Nådemedlen — själavårdens bärande grund, Synpunkter ifråga om själavården, Själavård och psyko-

analys, Olika sjäslägen en ovanligt rik behållning. Problemen äro delvis de samma som i föregående bok, ehuru registret här är rikare, och ämnet belyses utifrån flera synpunkter, man har hela tiden förnimmelse av en ovanligt kunnig, beläst och erfaren vägvisares sällskap. Det lilla häftet är i egentligaste mening en bok för präster, både till förödmjukande eftertanke och till helig uppmuntran och behandlar en mångfald problem, som ständigt äro aktuella för präster, och vars »antydningar» till läsning man tacksamt anammar. Jämte det mycket gedigna innehållet i dessa »antydningar» fäster man sig vid den intressanta stil, som präglar detta arbete såväl som allt annat, som flyter ur den Hägglundska pennan, en stil, som ej bara eggar uppmärksamheten utan tvingar till ständigt förnyad eftertanke över det myckna, som ibland säges i en kort sats eller med en fyndig ordsammanställning eller med ett belysande citat från någon av kristenhetens store. Man lyssnar med uppmärksamhet, ty man märker att här talas med helig vishet. *E. L.*

Meddelanden.

Val. Till innehavare av förenade lärare- och organisttjänster ha valts: i Hult, Jönk. Rudolf Hult, Kristdala; i Hylletofta, Jönk. Gustaf Carlsson, Järstorp.

Stipendiat. Fredrika Bremerförbundets musikstipendium har tilldelats organisten i Engelska kyrkan i Stockholm, musikdirektör Gunhild Schedin, för fortsatta studier i orgelspel och

orgelbyggeri i Frankrike och Tyskland.

Koraldagarna i Upsala, till vilka inbjudan utfärdats av KSV i Årkestiftet till 8—9 januari hade rönt god anslutning. Ett 40-tal deltagare, präster, organister och andra, hade kommit tillstädes.

KSV i Lunds stift planerar för vår-